

noget mindre sikker, end den høitærede Finantsminister udtalte. Derimod kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille), der mente, at det var en Selvfølge, at disse Ting vilde komme igjen ind paa Finantslovsforlaget, naar Lønningslovene ikke vedtoges. Jeg anser det som temmelig givet, at Lønningslovene ikke ville kunne føres igjennem iaar, selv affet fra Enigheden om deres Indhold, men naar de ikke komme igjennem iaar, anser jeg det for en Selvfølge, at, hvad der saaledes er kommet ud af Finantsloven, ikke kan komme ind igjen. Jeg kan ikke forstaa Ministeriets Fremgangsmaade anderledes, end at det vel har ladet disse Dispositioner falde paa Finantsloven, men opretholder dem paa andet Sted, og derfor siger jeg, at de Indrømmelser, der ere gjorte, have ikke stort Værd; men paa Finantsloven har Ministeriet ladet disse Ting falde, og jeg anser det derfor for givet, at Regjeringen ikke fremsætter Lovforslag om Lønningsstillag til Embedsmænd lige saa lidt som Tilskud til Universitetet paa Finantsloven. Jeg undrer mig endogaa over, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) kunde være en modsat Anstuelse; thi naar Regjeringen blot havde taget det ud, for at sætte det ind igjen, vilde det være en Fremgangsmaade, der vilde grændse til det Komiske. Jeg kan derfor ikke sige Andet end, at jeg haaber, at dette Thing vil af den foreliggende Finantslov tage Anledning til at bringe hele vor finantsielle Politikk ind i andre Baner, bevare de Besparelser, som ere komne frem ved Forslaget og ved hele den pleblikkelige Stilling, men anvende Overflødet paa anden Maade, end Regjeringen paatænker, idetmindste delvis, og da ogsaa samtidig arbejde hen til idetmindste delvis Nedsættelse af Skatterne. De Antydninger med Hensyn til vort Statsvæsen, der ere komne frem fra de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) og Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), kan jeg ganske slutte mig til og behøver derfor ikke nærmere at komme ind derpaa. — Jeg skal dog, før jeg gaar over til enkelte Detailler i Forslaget, udtale min Forundring over, at der ikke fra Ministeriets Side er kommet en eneste Antydning af, hvorledes det gaar med Forsvarsplanerne og da navnlig Befæstningsplanen. Nygter har der været nok af, og der har endog i regjeringsvenlige Blade været trykt, hvad Kommissionen var enig om; men der foreligger Intet fra Regjeringens Side, ikke engang en Antydning. Det har imidlertid aabenbart den

allerførste Interesse for denne Samling, at vi faae Noget at vide derom; thi naar vi nu f. Ex. iaar bevilge og vedtage i Genhold til det her foreliggende Budget med tilføiede andre finantsielle Love, kommer der næste Aar, maasse pludseligt et stort Forslag om Befæstninger, et Forslag af saa omfattende Karakter, at vi, hvis vi havde kjendt det iaar, aldrig noget Dieblisk vilde have tænkt paa at bevilge det Allermindste af det, vi bevilgede. Jeg siger, at det forekommer mig, at Regjeringen selv maatte være interesseret i at bringe frem, hvad den vilde i saa Henseende, thi det er næsten umuligt at behandle dette Budget nogenlunde sikkert, naar man ikke veed, hvilke store Udgifter, — eller maasse smaa Udgifter eller maasse slet ingen Udgifter — Regjeringen tænker at forlange af Rigsdagen i en meget nær Fremtid til Befæstningsvæsenet. Det er ligefrem en Oplysning, der hører til for at kunne forstaa dette Finantslovsforslag. — Jeg takker det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) for hans Udtalelse om Kjøbet af de sjællandske Jernbaner. Jeg tror, det er Noget, der kunde ske nu paa en Maade, der var til Fordel for Statens Kasse og i Grunden ogsaa for vedkommende Aktionærer; men jeg veed jo nok, at Staten ikke er istand til med Magt at sætte det igjennem, eftersom den ikke er i Besiddelse af det nødvendige Antal Aktier, det vil sige over Halvdelen af den hele Masse. Imidlertid er dog Finantsbestyrelsen i ethvert Tilfælde vist mægtig nok til ad anden Vej at tvinge Jernbanefælskabet, ligesom den jo ogsaa altid vil kunne nyde Uvillighed fra den Side med tilsvarende Uvillighed fra sin Side. — Jeg skal ikke blande mig i den landøkonomiske Strid, om den kan kaldes saa, mellem det ærede Medlem fra Aarhus (Ingerslev) og det ærede Medlem fra Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille). Det forekommer mig egentlig, at de ærede Herrer ikke vare saa meget uenige. Begge vare jo enige om den Fare, der kunde true os fra den amerikanske Konkurrence — det ærede Medlem fra Aarhus syntes nok at ville berolige os, men dog kun med saadanne vage Foresillinger, at det var maasse ikke saa sikkert, at Faren maaste var ikke saa stor, osv., men jeg kan dog vel sige, at i Hovedtrækkene vare de Herrer ikke uenige. Jeg bruger dette Udtryk; thi, uden at jeg vil optaste mig til Dommer mellem de kampende Herrer, kan jeg ikke se Andet, end at det ærede Medlem for Aarhus tog strax Afstand fra det ærede Medlem for Kjøbenhavn og sagde, at han var ikke enig med ham